

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Egy szín

*Nehézkes, mondod, pedig
könnyű, „életsúly se sok”, írtam, most
van belőle bőven, a mennyei áldás,
mint egy bő lebernyeg, fehér bőr a testen,
minden lépésre lebeg, le ne vessem;
van, akit szerencséje sem boldogít, én
nem ilyen vagyok, kehely lett a tenyerem,
abból iszom, vizet, bort, mikor mit –
egy eukharishtiáról elkészni lehetetlen.
Kétszínű vagyok? Áldozásom egy színből áll,
fehéren boldogít, hogy ezegyszer mindent
visszavertem. Elnyelni semmit nem
fogok, engem nyel el az életem, mégis,
mint ájulásból a színlelés, fehéren
kivilágítok, kiviláglik belőlem, ha
színe nincs, s merthogy mindent visszaver,
színlelés sem lehet, hogy színre
leltem.*

Lusta-hinta

*Engedtem, mint egy fáradt kocsisnak,
a Holdnak, hogy szállítson, vigyen
egy sarlóatlan másnap felé, pedig másnapos
se voltam. Ráakasztottam lelkem
zsinórját sárga függésére... a holnap,
mindig a holnap... Hold-napból annyi
van, Nap-nap után kellene... nézнем.
De napom elakadt, valahol elmértem,
élesen kisarjadt bennem irigység,
szégyen, éles kelések, napkelték?, ugyan,
csak ez a sárga himbálás, a lusta-hinta,
pedig most dőlt el, hogy génjeim
odébb is élnek, utaznom se kell
tovább, „hajtson lassabban, kérem, még
időben befordulunk, kövesse, kérem,
azt a szorongást, ami szemében ébred
annak, aki sose kért semmit, mégis*

*mindent megkap.” Kövesse az utat, nem
lélekig, inkább lélek helyén
a felrémlő, felreménylő sodrást, hogy
van, aki ránéz, és rábízza, merre menjen – A Hold
akármit kezdhet most velem. Akinek van
apja, maga is apa. Csak be ne csapja.
Himbáljon. Övé most mindenem.*

KORPA TAMÁS

Turniansky hrad (350 m)

*a kandallólapátra felsegítettem az izzó parazsat, és levittem
a parkba. vártam, hogy rábulljon türelmetlenül a hó.
a parázs pezsgett, elevenen égtek el a hópelybek.
később a kastély háromszázhatvanöt szobájának összes
derékig érő függönyét egyszerre mosták és szárították a tűzbektáros
parkban. hétszáz törekenységig dermedt, hófehér héj.
séta olvadó réten: megkerüliem a kastélyt. úgy ropogtak
a lépteim, akárba buborékfólián járnék.
sokáig azt hittem, hogy az ismétlőgépet a keleti szárny mosókonyhájában
rejtették el, nem a rengetegben.
a rengetegben azonban tornasorba állított embereket láttam.
a legmagasabb fülébe belesúgtak valamit, hogy adja tovább.
végkimerülésig beszélgetett, omlásveszélyes szájak.*

1 db kommentár a lombhullásról

*és a gyökerek földbe süllyesztett abroncsos szoknyájáig lesugároz az
elengedés,
ha a szél belefelejtkezik a lombba. ha beomlik rajta lombja
az ádámkosztümös fa maga az elengedés.
az elengedés a lombhullatók dramaturgja.
mint egy feldúlt adventi naptár, amiről leszereltek
már minden lakatot, lakatlan lomb, elengedés.
az elengedéstől testképzavaros fán a töprengés harmata.
a közelség lenyűgöző hónapjai és a távolságtartás mint elengedés.
mikor egy vonása kiszorul belőle, s önálló életet él.
nem is nagyon értve, mi az, amiben osztozik, ha birtokol.
akár, ha minden egyes termésére szaglóbám nőtt volna, úgy kapálózik
ingóságaival a döggút felé.*